

PŘELOŽILA
MAGDALÉNA STÁRKOVÁ

NELÍTOSTNÝ

LOVEC

KRISTEN
CICCARELLI

COO
BOO

Nelítostný lovec

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Kristen Ciccarelli
Nelítostný lovec – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

NELÍTOSTNÝ LOVEC

KRISTEN
CICCARELLI

COO
BOO

Všem, kteří se bojí být sami sebou.

*Soudruzí! Jen zánikem starého světa zabráníme návratu zla.
Musíme zničit čarodějnice a uhasit jejich magii. Je dovoleno
úplně vše, pokud konáme ve jménu vyššího cíle: svobody od
jejich útlaku.
Ať jejich krev už navždy barví ulice.*

– NICOLAS CREED, VÁŠ DOBRÝ VELITEL

PROLOG

Když Krevní stráž pojala podezření, že je nějaká dívka čarodějnice, svlékla ji do naha a hledala na jejím těle jizvy.

V době, kdy na trůně seděly královny sestry, nosily čarodějnice svá znamení s hrdostí a dávaly svou moc na odiv stejně jako prsteny s drahými kameny a hedvábné šaty. Jizvy tehdy značily bohatství a postavení, ale hlavně *magické schopnosti*.

Teď však byly označením psanců.

Naposledy Rune takové čarodějnické znamení viděla před dvěma lety poté, co byly obě královské sestry zavražděny ve svých postelích a ulicemi tekla krev jejich rady. Moc nad městem uchvátila Krevní stráž a začala čistka.

Slunce pomalu zapadalo, když se v centru města ponořného v mlze začal hromadit dav lidí. Stála mezi nimi i Rune a nemohla ignorovat krvežíznivé, horečné pohledy kolem sebe. Tihle lidé prahli po pomstě. Chtěli ji lačně hltat jako silné červené víno.

Nad hlavami jim vyřvávali rackové, když po schodech na očištnou tribunu přikulhala stará čarodějnice. Na rozdíl od těch, které přišly po ní, nenaříkala a neškemrala o milost. Svému osudu čelila se stoicky klidným, leč nenávidným pohledem. Krevní stráž jí utrhla rukáv košile, aby odhalila důkaz o jejích

zločinech: vzorek jizev na levé paži podobný jemnému vzorku bílé krajky na zlatavé kůži.

Rune si nemohla pomoci. Ty jizvy jí připadaly krásné. Co kdysi značilo vážené postavení, se nedalo schovat, a tak to ze stařeny udělalo snadný terč lovců.

To proto se Rune nikdy ani neřízla.

Nemohla riskovat, že by někdo její jizvy objevil.

JEDNA

RUNE

PŘELUD: (podstatné jméno) nejnižší a nejzákladnější kategorie kouzel.

Přeludy jsou jednoduché iluze trvající krátké časové úseky. Žádají si jen nepatrné množství krve. Čím čerstvější krev, tím silnější kouzlo a snazší jeho provedení.

Z knihy Pravidla magie od královny Callidory Chrabré

Oblohu proťal blesk jako klikatý had. Rune Wintersová se prodírala mokrým lesem a baldachýn borovic jí poskytoval jen chabou ochranu před kapkami deště. Lucernou si svítila na pěšinku před sebou, posetou zkroucenými kořeny a kalužemi.

Dnes byla na kouzlení hrozná noc. Déšť jí prosakoval kabátem, takže se jí pod provlhlou látkou rozpouštěla magická znamení vyvedená vlastní krví na zápěstí. Bude si je muset přemalovat, než je voda spláchne úplně i s jejich kouzelnou mocí.

Maskovací iluze jí musí vydržet tak dlouho, dokud si nebude úplně jistá, že ji Serafína nezabije.

Jako bývalá rádkyně královen sester byla Serafína Oakesová mocná čarodějnice. Po dvou letech usilovného hledání se Rune konečně podařilo ji vystopovat. Teď, když se to povedlo,

se Rune sama sebe ptala, koho asi na špičce tohoto lesem porostlého mysu potká: spojenkyni, nebo nepřítele?

Rune se kousla do rtu při vzpomínce na poslední slova své babičky. To bylo před dvěma lety.

Slib mi, že najdeš Serafínu Oakesovou, holčičko. Ta ti poví vše, co jsem já nemohla.

Když Krevní stráž babičku zatkla a odvezla ji z domu, označila jejich dveře krvavým křížem na znamení, že uvnitř přebýval nepřítel republiky, který je teď na cestě ke svému očišťení.

Vzpomínka na ten den bodla Rune u srdce jako nůž.

Pokračovala lesem a v krvi jí hučela potlačovaná úzkost. Skoro jako předehra – jen stále hlasitější a rychlejší. Pokud Serafína odhalí její maskovací kouzlo dřív, než ji vyslechne, pravděpodobně Rune vyhodí, nebo ještě hůř – zabije.

Protože ať už se Rune Wintersová hnula kamkoli, její dokonale vytvořená reputace šla s ní.

Byla špicl naplněný nenávistí ke všem čarodějnicím. Miláček nové republiky.

Holka, která podrazila vlastní babičku.

To proto se dnes proměnila v starou podomní obchodnici s mulou naloženou nejružnějším zbožím. Ve vzduchu visel pach mokré oslí srsti a nádobí na zvířecích zádech o sebe s každým krokem zacinkalo. To všechno Rune vytvořila pomocí krevní magie. Drželo to pohromadě jen díky symbolům na jejím zápestí, které k ní iluzi vázaly.

Byl to jen prelud, nejzákladnější druh kouzla podle jejich klasifikace, a přesto Rune stál všechnu duševní energii. Vyslouzila si tak pořádnou bolest hlavy, která jí teď tepala ve spáncích.

Větve se otrásaly pod tíhou kapek. Někde nahoře nad stromy pročísl nebe blesk a ozářil mrňavou chaloupku skrčenou na okraji útesu hned za lesem. Z oken se linula teplá oranžová záře luceren a z komína stoupal voňavý kouř páleného dřeva.

Jak se její kouzlo rychle vytrácelo, přelud se několikrát unaveně zachvěl. Rune ale potřebovala, aby ještě chvilku vydržel.

Odložila tedy lucernu, z kapsy vytáhla skleněnou lahvičku a odzátkovala ji. Ponořila prst do krve v nádobce a ve světle lucerny si přemalovala magická znamení. Jedno měnilo její vzhled, takže teď měla šedivé vlasy, vrásčitou tvář a shrbená záda, zatímco další přičarovalo obraz naložené muly.

Jakmile dokončila poslední tah, zahučelo jí kouzlo v uších a na jazyku se rozprostřela slaná pachut'. Iluze se zase ustálila, svázaná s Rune ještě pevněji. Bolest ve spáncích zesílila. Spolkla bahnitou pachut' magie, přes vlasy si přetáhla kapuci, zatnula zuby navzdory třesící hlavě a pak se s lucernou v ruce vydala ven z lesa pěšinkou k chalupě.

Holínky se jí bořily do bláta a obličej jí bičoval ostrý déšť.

Srdce jí bilo tak divoce, jako by jí chtělo vyskočit z hrudi.

To, co se mělo stát, až se dveře otevrou, už bylo v rukou Prastarých. Prohlédne-li Serafína její kouzlo a usmrtí ji, bude to zaslouženě. A pokud se rozhodne mít s ní slitování...

Rune se kousla do rtu ve snaze nedělat si naděje.

Zatímco mířila přes dvorek k domu, zaslechla poplašené zaržání koně odněkud z černého stínu stáje. Sotva stanula u dveří, zjistila, že jsou otevřené. Na dvorek pronikal trojúhelník světla.

Prokřehlými prsty sevřela měděnou rukojeť lucerny. Že by ji Serafína už čekala?

Některé čarodějnice skutečně viděly útržky budoucnosti, i když se to dnes považovalo za vzácnou a často nestálou schopnost, která se jasným proroctvím starých věštkyň nemohla rovnat. Třeba ale Serafína patřila mezi ty obzvláště obdařené?

Ta myšlenka donutila Rune narovnat ramena a jít dál. Pokud Serafína skutečně jejich setkání předvíдалa, už dávno věděla, kdo Rune je a proč přichází.

O důvod víc, proč si tohle rychle odbýt.

Přelud muly nechala stát na dvoře a překročila práh chalupy. Nikdo ji tam ale nečekal. V krbu dohasínal oheň, uhlíky ještě rudě dodoutnávaly a na stole stál nachystaný talíř s jídlem. Na omáčce k masu se utvořil tučný škraloup, takže tady asi musela chladnout už nějaký čas. Déšť dopadající otevřenými dveřmi do světnice smáčel kamennou podlahu pod Runinýma nohama.

Rune se zamračila. „Haló, je tu někdo?“

Ticho.

„Serafíno?“

Při zvuku majitelčina jména dům bolestně zasténal, jak se trámy i stěny chvěly ve větru. Rune se rozhlédla kolem, zda neuvidí aspoň nějakou stopu po ženě, která tu žila. Chalupa sestávala z jedné jediné místnosti s kuchyňkou v jednom rohu a pracovním koutem v druhém.

„Někde tu přece musíš být...“

Nahrubo otesaný žebřík uprostřed místnosti vedl na půdu. Rune vystoupala příčku po příčce nahoru, kde objevila neustlanou postel a tři zapálené svíčky, z nichž na podlahu stékal medově žlutý vosk. Slezla tedy zase dolů, aby zkontrolovala zadní vchod vedoucí do prázdné zahrady.

Po Serafíně ani stopy.

Rune ze samého znepokojení naskočila husí kůže.

Kde je?

V dálce znovu zaržál kůň.

No jasně! Stáť! Kůň se asi poplašil a Serafína ho šla uklidnit.

S lucernou v ruce a tepající lebkou se Rune vydala přes práh domu do deště. Dveře nechala doširoka otevřené, jen si po cestě vyzvedla svoji iluzi muly. Déšť jí smáčel záपěstí, na němž se zuby nehty drželo kouzlo. Přidala do kroku. Na půl cesty do stájí jí něco začvachtalo pod podrážkou. V bouřce a tmě to

jen těžko rozeznávala, a tak se sklonila a odložila lucernu na rozbahněnou zem vedle sebe.

Byl to kus oděvu.

Rune sáhla po promáčené, špinavé látce. Pomalu vstala a ve světle lucerny si svůj nález pozorně prohlédla. Obyčejné vlněné pracovní šaty, jaké nosí služky, když myjí podlahu.

Až na to, že tyhle měly hladce rozříznutá záda.

Proč by někdo...

Zadívala se na cestu a uviděla další kus oblečení: bavlněnou spodní košilku celou hnědou od bláta. A taky rozřezanou. *Ne*, pomyslela si Rune, když deštěm prokřehlými prsty přešla po roztřepených okrajích. *Toble neudělala čepel.*

Někdo ty šaty roztrhl.

Najednou se jí sevřel žaludek.

Jak vystavovala zápěstí žívlům, déšť jí smyl kouzelné znaky a iluze zmizela. S ní naštěstí i protivná bolest hlavy. Než stihla přelud obnovit, zvedl se poryv větru řvoucí jako hladový vlk.

PRÁSK!

Dveře Serafínina domu se zabouchly.

Rune odhodila šaty a se zatajeným dechem se otočila. Teď se přímo před jejíma očima vyjímalo na dřevěných dveřích krví vyvedené X.

Symbol Krevní stráže.

Serafína tedy nebyla ve stáji u svého koně. Našli ji vojáci. Svlékli ji a odvedli.

Babiččina nejstarší kamarádka teď vězela v rukou stráže – na tom nejnebezpečnějším místě, kde se čarodějnice mohla nacházet.

DVĚ

RUNE

Rune hnala babiččinu unavenou klisnu Lady mlhavými ulicemi hlavního města.

Cestu jí ozařovaly jen elektrické lampy, jejichž bílé světlo za tichého bzučení odhalovalo po obou stranách zavřené obchody. Dusot koňských kopyt na dláždění ostře kontrastoval s hrobovým tichem, které tu jinak vládlo.

Od chvíle, kdy tudy tekla krev čarodějnic a zrodila se Republika rudého míru, uplynuly dva roky. Stejně tak dlouho hledala Rune Serafínu Oakesovou, odhodlaná splnit babiččino poslední přání.

Režim dal popravit všechny babiččiny kamarádky s magickými schopnostmi a shrábl jejich majetky. Serafína čistce jako jediná unikla, ale jen proto, že ji bývalá královna poslala už před dvaceti lety do vyhnanství a nikdo ji od té doby neviděl.

A nyní, té noci, kdy ji Rune konečně našla, byli lovci čarodějnic rychlejší.

Náhoda? Nebo se někdo Rune přilepil na paty? Mohla čekat, že se to dřív nebo později stane, ale teď musela být o to opatrnější. Pokud ji někdo z Krevní stráže podezíral, musela ho šikovně svést ze stopy.

Pokoušela se raději příliš nemyslet na krvavé X na dveřích ani na šaty odhozené v bahně. Dobře věděla, co Serafinu potkalo. Viděla to na vlastní oči toho dne, kdy si stráž přišla pro babičku.

Rune sama ji pozvala.

Těsně po povstání shromáždili vojáci všechny známé čarodějnice a provedli čistku. Armáda nové republiky převzala moc nad přístavy, aby z ostrova neunikla ani myš.

Uchvátila i babiččiny lodě, takže bylo jen otázkou času, než přijde k nim domů, aby zatkla samotnou babičku.

Jenže ta už měla plán. Její starý obchodní partner vlastnil rybářský člun, na kterém pašoval čarodějnice z ostrova. O půlnoci plánoval vyplout ze soukromé zátoky a na páchnoucí loďce měl dost místa pro babičku i Rune. Stačilo jen přijít včas.

Tehdy bylo Rune teprve šestnáct a magie se u ní ještě neprojevila. Nikdy ji nenapadlo, že by se to mohlo stát, protože její biologičtí rodiče čarovat neuměli. Magií nadané děti se většinou rodily jen čarodějnickým rodičům, ačkoli se občas stalo, že takové schopnosti přeskakovaly generace. Těžko se odhadovalo, kdo je dostane do vínku. Runini rodiče utonuli při hrozivém ztroskotání, když byla ještě nemluvně. Protože neměla žádnou rodinu, ujala se jí babička.

Jenže na tom, že Rune nebyla čarodějnice a ani babiččina pokrevní příbuzná, teď nezáleželo. V nové Republice rudého míru hrálo roli jen to, zda babičku udala. Kdyby to neudělala a přišla stráž, hned by ji označila za sympatizantku a popravila společně s Kestrel Wintersovou za zločin neohlášení čarodějnice.

Lodka byla jejich jediná šance na útěk.

Ta zpráva přišla ve chvíli, kdy si Rune ve spěchu balila věci. Psal jí Alexander Sharpe, její nejstarší kamarád.

Někdo vás zradil, stálo tam. Krevní stráž ví o vašich plánech. Dnes pozdě odpoledne zatkli toho rybáře a teď v jeho zátoce čekají na vás.

Tím špatné zprávy ale zdaleka nekončily. *Cesty z města jsou uzavřené a zatýkají všechny, kteří nemají povolení projet.*

Už nebylo kam utéct. Byly uvězněny u nich doma v rezidenci Wintersea. Snad by se mohly schovávat, ale jak dlouho?

Musíš ji udat, Rune. Než bude pozdě.

Naprostojasně sdělení: pokud Rune hned nepoběží oznámit, že babička je čarodějnice, čeká je obě poprava.

Pokud by to Rune odmítla udělat, potkala by ji krutá smrt. Jenže tu šlo o její *babičku*. O člověka, kterého Rune milovala ze všech lidí na světě nejvíc. Udat ji by bylo jako vyříznout si za živa srdce a podat ho pokorně armádě. A tak šla s tou zprávou za babičkou v naději, že snad bude vědět, jak je z té šlamastyky dostat obě.

Jasně si pamatovala její ocelový výraz, když ta slova četla. Jenže místo nového plánu na útěk ze sebe vypravila jen: *Má pravdu. Musíš mě jít okamžitě udat.*

Rune vyděšeně zavrtěla hlavou. *Ne. Určitě existuje ještě jiná možnost.*

Babička si ji přitáhla do náručí a pevně sevřela. Rune nikdy nezapomene na levandulovou vůni, kterou si kapala za uši. *Zlatíčko, viš přece, že tě zabijí, pokud to neuděláš.*

Rune se s pláčem zamkla v pokoji.

Pokud mě opravdu máš ráda, šeptala jí babička z druhé strany, *tak mě ušetříš toho utrpení, abych se musela dívat na tvou smrt.*

Rune pálily v očích slzy. Vzlyky se skoro dusila.

Prosím, holčičko moje. Udělej to pro mě.

Rune stiskla víčka v naději, že je to jen zlý sen, z něhož se hned probudí. Jenže to byla pravda. Měla jen dvě možnosti: buď babičku udá, nebo zemře po jejím boku strašlivou smrtí.

Po tvářích jí kanuly horké slzy.

Konečně otevřela dveře a vyšla ven.

Babička ji popadla do náručí a pohladila po vlasech, jako to dělávala, když byla Rune ještě malá. *Ted' musíš být moc chytrá, zlatíčko. Mazaná a statečná.*

S Lizbetinou pomocí posadila babička Rune na koně a poslala ji cvalem do noci.

Rune si ještě nyní vzpomínala, jak ji déšť s větrem šlehalo do tváře. Jak se celá třásla. Noc byla chladná, ale strach v jejím srdci studil ještě víc.

Mohla to babičce prostě odepřít. Mohla napochodovat přímo k vojákům a vydat se jim místo ní.

Jenže to neudělala.

Protože někde hluboko v srdci věděla, že nechce umřít.

Protože byla zbabělá.

Promáčená a roztřesená přivrávorala na základnu Krevní stráže a vyslovila větu, která měla zpečetit babiččin osud. *Kestrel Wintersová je čarodějnice a plánuje útěk*, řekla jim, a tak zradila člověka, kterého měla na celém světě nejradši. *Můžu vás k ní dovést, ale musíme si pospíšet, než stihne uniknout.*

Odvedla strážu přímo do Wintersea, kde vojáci babičku zatkli. Vytáhli ji z domu, zatímco Rune všechno tiše sledovala a schovávala svůj smutek za ledově klidnou maskou.

Teprve když byli vojáci bezpečně z dohledu, se zhroutila v slzách na podlahu.

Celé dva roky se tu jednu jedinou noc snažila Rune napravit.

Jenže babička měla pravdu: když ji Rune udala, začala platit za stejně věrnou režimu jako všichni ostatní. Dokonce věrnější. Kdo by jinak podrazil vlastní rodinu? Jedině člověk, jehož nenávisť k čarodějnicím zastínila vše ostatní.

Ted' na její lsti závisely životy mnoha čarodějnic.

Rune tiskla roztřesenýma rukama klisniny otěže, které se jí i přes jelenicové rukavice zarývaly do dlaní. Opatrně se rozhlížela po ulicích hlavního města. S trochou štěstí vězní vojáci

Serafínu v cele předběžného zadržení. Aspoň do doby, než stráž pochyťá dalších pár čarodějnic, které pak hromadně převezve do vězení v paláci.

Pokud ovšem měla dnes Rune smůlu...

Rune se zamyslela nad nepříjemnou alternativou. Pokud měla smůlu, trčela už Serafína v palácovém sklepení a čekala na *očistu*. Rune se zvedl žaludek.

Pobídla naléhavěji koně, snad aby utekla vlastním černým myšlenkám.

Ze všeho nejdřív musela zjistit, jestli Serafína ještě žije, a pokud ano, kde ji drží.

Když se s Lady přiblížily k centru města, vyrostla před nimi ze tmy obrovská budova s kupolí, která svou velikostí mohla směle konkurovat paláci.

Opera.

Uvnitř určitě budou lovci čarodějnic. O členech tribunálu ani nemluvě. Někteří jistě budou vědět, kde se nachází nová zadržovací stanice.

Jak se k opeře blížila, nejdřív uviděla prostorný pavilon s měděnou kupolí, kde z kočárů vystupovali boháči se stálými místy. Lemovalo ho pět obrovských sloupů – každý z nich se tyčil do výšky pěti pater.

Rune nepřestávalo překvapovat, že Dobrý velitel dovolil, aby ta budova zůstala otevřená. Těsně po revoluci se na ni vrhli patrioti a ocesali z ní všechnu její bývalou nádheru. Obrazy, sochy a další dekorace z doby vlády čarodějnic dav rozbil, spalil nebo hodil do moře. Ale interiér se zlatými lístky a čalouněním z rudého sametu zůstal jako připomínka luxusu a morálního úpadku čarodějnických královen.

Když vjely do pavilonu a Lady zpomalila do kroku, vynořil se odněkud z klenutého vchodu postarší čeledín v udržované černé uniformě.

Rune seskočila. Jakmile se její hedvábné střevíčky na nízkém podpatku dotkly země, skoro se jí podlomila kolena. Každá kost v těle ji bolela po té zběsilé jízdě. Div klisnu neztrhala, aby tu byla ještě dnes večer.

„Občanko Wintersová, dnes jdete značně pozdě.“

Rune se v duchu bolestně zašklebila. Ten hlas dobře znala. Měla daleko raději mladší čeledíny než tohohle starého patriota. Ti mladší totiž obdivovali nejen její bohatství a konexe, ale také její reputaci hrdinné revolucionářky.

Jenže Carsona Mercera Rune ničím z toho neohromila, což ji znepokojovalo. Podezíral ji snad z něčeho, nebo to byl prostě jen nerudný starý dědek?

„Operu už jste z poloviny propásla.“

Káravý tón jeho hlasu ji vrátil zpět do role. Sundala si z hlavy kapuci pláště utkaného z té nejjemnější vlny a uvolnila tak hřívu svých vlasů, která jí spadla na ramena jako moře rudozlatých loken.

„Často si nechávám ujít první jednání, pane Mercere. Jinak bych se unudila k smrti. Stejně mě vždycky zajímá jen to, jak všechno skončí. Koho zajímá ten zbytek?“

„Vskutku,“ přimhouřil oči Carson. „Člověk se skoro diví, že se sem vůbec obtěžujete chodit.“ Otočil se na patě, aby odvedl koně do stájí.

Ten tón se Rune vůbec nelíbil. „Kvůli drbům, samozřejmě!“ houkla za ním.

Jakmile byl ten protiva z dohledu, poklepala nervózně na tajnou kapsu šatů, kde schovávala lahvičku s krví. To ji uklidnilo. Vyhnala z hlavy myšlenky na starého mrzouta a vešla do opery, kde se už členové Krevní stráže určitě těšili z nedávno ulovené kořisti. Stačilo mít uši a oči na stopkách a správně se ptát, aby získala všechny informace potřebné k záchraně Serafíny dřív, než spadne opona.

Po cestě minula několik dětí žebrajících o mince nebo něco k snědku. Podle značek na jejich čelech poznala, že jde o kajícíníky, potomky sympatizantů s čarodějnicemi. Jinými slovy: někdo z rodin těch dětí odmítl udat čarodějnici, nebo nějakou dokonce ukryl před lovci.

Místo aby Dobrý velitel takové děti popravil nebo uvěznil, nechal jim na čelo vyryt symbol žalující vinu jejich příbuzných jako varování a odstrašující příklad pro všechny, koho by snad napadlo chtít čarodějnicím podat pomocnou ruku.

Rune svrběly prsty, jak té drobotině toužila pár mincí darovat, ale věděla, že pomáhat kajícím je zakázané. S Carsonem za zády si takový risk nemohla dovolit, a tak se na ně aspoň malinko pousmála. Když jí děti to drobné gesto oplatily, sevřelo se jí srdce vinou.

Uvnitř zjistila, že se Carson nemýlil: opera už skutečně byla v polovině. Slavnostní schodiště rozdělené do dvou propletených větví zelo povětšinou prázdnotou, ale kakofonie hlasů z foyer nahoře nad ní jí jasně prozrazovala, že je přestávka v plném proudu.

Přitiskla ruku k zábradlí z chladivého mramoru a vypudila obraz žebrajících kajících z mysli. Potom se vydala po schodech nahoru. Pohledy přítomných mužů na sobě cítila ještě dlouho poté, co kolem nich prošla, což jí připomnělo nedávný rozhovor s kamarádkou Verity.

Nemyslíš, že přišel čas si jednoho z nich vybrat?

Tím myslela nápadníka. Jednoho z mnoha vhodných mladých kandidátů na ženění, kteří se jen předháněli, aby ji mohli vyzvat k tanci, zvát na romantické večere a brát na dlouhé projížďky kočárem. Nešlo přitom tolik o Rune samotnou. Jistě, některé snad skutečně zajímala její pohledná tvářička, kterou ukazovala světu, ale většina měla záľusk spíš na babiččino bohatství, její prosperující obchodní loďstvo a rozlehlou rezidenci.

To všechno Rune „darovala“ nová republika za její hrdinství během revoluce.

Už déle než rok si kolem sebe Rune udržovala několik užitečných mládenců ze společensky dobře situovaných rodin s výbornými konexemi, aby se skrze ně dostala k tajemstvím, která potřebovala odhalit. Stačilo se s nimi uchýlit do temných koutů a stinných altánků a hned se jim rozvázal jazyk.

Věčně to ale dělat nemohla. Jejich trpělivost jednou přeteče a Rune si nemohla dovolit si je znepřátelit.

Verity jí už sepsala celý seznam nejvhodnějších nápadníků, který pak Rune ráno po jejich rozhovoru našla na polštáři.

Jednoho z nich si bude muset vybrat. A to brzy.

Dnes ale ještě ne, pomyslela si, když spěchala nahoru po schodech. Dnes se vmísí mezi syny a dcery revoluce, aby jim ukradla všechna tajemství, která se jí dostanou pod ruku.

Když Rune stanula na samém vrcholku propleteného schodiště, rozprostřelo se před ní hlavní foyer plné pravidelných návštěvníků a návštěvnic v hedvábí tlumených barev, nadýchaných krajkách a s krémovými perlami ve vlasech. Všechnu tu nádheru osvětlovalo tucet párů lustrů visících ze stropu toho obrovského sálu.

„Rune Wintersová,“ oslovil ji známý hlas. Rune se zastavila. „Zase pozdě, jak vidím. Že jsi byla na rande s jedním ze svých milenců?“

Ve foyer se ozvalo pohoršené zahihňání.

Ten hlas patřil Verity de Wildeové – Runině nejlepší kamarádce. Stála pod zářícími lustry s rukama v bok a hravým úsměvem na tváři. Jemné prstýnky hnědých vlasů jí rámovaly bledou tvář a za brýlemi se leskly tmavé oči. Na sobě měla slunečnicově žluté šaty s krajkovými rukávy a holými zády – Rune hned poznala svůj starý model z minulé sezony, který jí darovala. Původně ta róba žádné rukávy neměla, ale protože

šaty bez rukávů letos vyšly z módy, dala je své švadleně trochu přešít, než je darovala Verity.

Po boku kamarádky postávali jejich módy znalí přátelé: mladí muži a ženy, kteří jídávali u jejího stolu a snad už stokrát se protočili v jejím tanečním sále – stejně jako to plánovali učinit dnes na večírku hned po konci představení.

Přátelé bylo snad trochu silné slovo, protože žádný z nich by se dvakrát nerozmýšlel, kdyby věděl, co je zač, a šel by ji rovnou udat.

„Nebo,“ ozval se další hlas, který k sobě hned přilákal pozornost všech přítomných, „chodí Rune po nocích zachraňovat čarodějnice. Neříká se, že Karmínová můra pracuje jen pod pláštěm tmy?“

Z těch slov Rune zamrazilo. Dívala se přímo do očí Laily Creedové. Ta byla o několik centimetrů vyšší, takže to vypadalo, že na Rune poněkud nafoukaně shlíží. Kromě toho pracovala pro Krevní stráž.

Byla také krásná, s výraznými lícními kostmi a havraními vlasy vyčesanými nahoru. Rune hned poznala, kdo její šaty v paví modři s vysokým pasem navrhoval. Nemohl to být nikdo jiný než Sebastian Khan, oblíbený krejčí z pevniny s listinou zakázek tak dlouhou, že se na jeho výtvar muselo čekat skoro celý rok. Jeho modely byly vždycky vrcholem sezony a důvodem k bledé závidi. Pokud člověk neměl značné jmění a konexe, mohl si na takovou nádheru nechat rovnou zajít chuť.

Rune od něho měla ve skříni šaty hned dvoje.

Skutečnost, že Laila dnes na sobě měla místo obvyklé uniformy tuto vzácnou róbu, prozrazovala, že není ve službě. Takže asi nepatřila ke skupině lovců, kteří zatkli Serafínu.

Při vzpomínce na Serafínin prázdný domek přejel Rune mráz po zádech. Ani myšlenka, že lovci babiččinu kamarádku objevili těsně předtím, než se tam ukázala ona, ji příliš

neuklidnila. Pokud ji někdo špehoval, mohla to být docela dobře Laila, která Rune nikdy neměla v oblibě. O důvodech její antipatie se mohla Rune jen dohadovat.

Rychle nasadila pomyslnou masku, pod níž skrývala své opravdové já, zaklonila hlavu a hlasitě se zasmála.

„Haha! Jen si to představte! *Já* a honit se po nocích po tomhle zatraceném ostrově? Navíc v tomhle odporném počasí, v dešti a po kotníky v bahně? Co by to asi udělalo s mými botičkami od Minewové?“ Odhrnula lem sukně, aby všem předvedla hedvábné boty z dílny Evelyn Minewové, módní návrhářky a umělkyně z opačného konce světa, která vyráběla od každého návrhu vždy jen jeden jediný pár bot. Rune trvalo půl roku, než se jí podařilo Evelyn kontaktovat, a další rok, než jí boty přišly poštou.

To koukáš, Lailo Creedová!

Když sklidila dost ohromených a závistivých pohledů, spustila lem šatů zase přes kotníky a s úsměvem vstoupila do kruhu lidí, který se kolem ní vytvořil. Laile ještě okatě zastoupila cestu, aby ji z hloučku vystrčila. Potom tlumeným hlasem se spikleneckým přídechem dodala: „Slyšeli jste? Občanská hlídka propašovala poslední skupinku čarodějnic ven *stokou*. Jen si to představte!“

Přítomní nakřčili znechuceně nosy.

Rune svoji reakci ani nemusela předstírat. Stačilo si na to vzpomenout a obrátil se jí žaludek. Shnilý puch odpadních vod naplňující temný tunel, odporná břечka, která jí šplouchala kolem kolen, jak se jí i se záchráněnými dvojčaty brodila. Společně se tím smradem městských útrob plahočily celé dlouhé míle. Sestrám bylo sotva třináct let. Služka našla jejich zakrvácená prostěradla pod podlahou a hned běžela žalovat. Skvrny na nich totiž nebyly červené, ale černé, což bylo typické pro čarodějnice, které s prvním měsíčním krvácením získaly svou moc.

Té noci na ně Alexander Sharpe – ten samý přítel, který Rune informoval, že stráž jde po její babičce – čekal na druhém konci tunelu s čistými šaty a koněm, na němž dívky pohodlně dojely až do přístavu, kde se nalodily na jeden z Runiných obchodních korábů připravených k vyplutí. Alex na ni vždycky někde čekal. Někdy s koněm nebo v kočáře, jindy na člunu. Byl jejím spolehlivým komplicem a nikdy Rune nezklamal.

Nákladní loď dorazila bezpečně do cílového přístavu a dvojčata poslala šifrovaný vzkaz, že jsou v bezpečí na pevnině.

„Kdo se místo klidného spánku v měkké, čisté posteli raději po nocích brodí v exkrementech, je... prostě *nechutný*.“ Najednou jí bylo v plášti horko, a tak si uvolnila tkanice pod krkem.

Společnost souhlasně zamručela. Jen jedna osoba mlčela – Laila.

„Ale není tohle přesně to, co by řekla i Karmínová můra?“

Runiny prsty se zastavily na tkanicích přesně ve chvíli, kdy uvolnila uzel, takže jí plášť sklouzl z holých ramen. Než ho stihla zvednout, někdo za ní ho opatrně zachytil a přeložil si ten kousek z nejjemnější vlny přes ruku.

„Ale no tak,“ ozval se konejšivý hlas někde těsně vedle jejího ucha. „Kdyby byla Rune skutečně Můrou, přece by nevydala na popraviště k očištění vlastní babičku.“

Když majitel hlasu stanul vedle Rune, zvedla oči. Alex Sharpe. Stačila jen pouhá přítomnost jejího nejstaršího – a podobně jako Verity také opravdového – přítele, aby se uvolnila.

Dnes večer připomínal hrdého lva se zlatou hřívou rozzářenou ve svitu lustrů. Díval se na ni s klidnou vřelostí, jen jeho lehounce nakrčené čelo prozrazovalo, že dobře věděl, kde dnes byla, a po právu se o ni bál.

Noah Creed, Lailin bratr a jeden z Veritina seznamu nápadníků, se vložil do diskuze. „Můra už nezaútočila celé týdny,“

řekl, aby Rune bránil. Na podporu své teorie ještě dodal: „Slyšel jsem, že dnes přivezli další čarodějníci a nikdo jim v tom nezabránil. Můra se o to ani *nepokusila*.“

Rune teď zaměřila veškerou svou pozornost na Noaha.

Kdepak jsi to asi slyšel?

Noah měl stejné hluboké hnědé oči, vysoké lícni kosti a okrovou pleť jako jeho sestra. Nejenže mu to v černém kabátě s rovnými rameny a hedvábnými klopami dokonale slušelo, ale byl navíc synem Dobrého velitele, což znamenalo, že nejtajnější státní informace měl z první ruky. To by z něho skutečně dělalo vhodného kandidáta na manžela.

Jenže... copak by si nevšiml, kdyby se mu v noci žena potají ztrácela z postele? Nebo se vracela k smrti unavená až někdy za svítání? A často dokonce s tělem plným modřin?

Rune Noahovi věnovala zářivý úsměv. „Další čarodějníci? A dnes večer? Tak už nás nenapínej, Noahu. Pověz nám, co o tom víš.“

Noahovi se rozšířily panenky, když zjistil, že se stal předmětem jejího zájmu. Přesto zvedl dlaň v odmítavém gestu. „Vím jen, že ji přivedl Gideon Sharpe. Nic víc.“

Gideon Sharpe.

Při zmínce o Alexově starším bratrovi Rune div nevycenila vztekly zuby. Gideon byl slepě oddaný nové republice, nemilosrdný, krvežíznivý lovec čarodějnic, který poslal na popraviště víc Runiných soukmenovkyň než kterýkoli jiný člen stráže.

Také – jak bylo všeobecně známo – pomohl zavraždit královny sestry a odstartovat revoluci.

Rune ho nenáviděla.

Bratři Sharpeovi nemohli být rozdílnější.

Verity zachytila její pohled a tázavě povytáhla tmavé obočí. Rune si místo odpovědi zastrčila za ucho pramínek vlasů, čímž mimoděk odhalila rubínové náušnice po babičce. Schválně si

je dnes večer vzala, a tak jí teď visely z uší jako kapky krve připravené skanout na zem. To byla její odpověď – *neúspěch*. Tím sdělila svojí komplicce všechno, co o dnešní akci potřebovala vědět. *Serafína byla v rukou nepřátel*. Verity se buď dovtípí, nebo jí Rune všechno povypráví před večírkem, který u sebe doma dnes večer pořádá.

Při pohledu na rubíny Verity stiskla rty do ustarané čárky. Rychle se odvrátila a odkašlala si.

„No, *já* jsem si vždycky říkala, že Můra je paní Blackwaterová,“ prohodila, aby odvedla pozornost celé skupiny někam k druhé straně hlučného, jasně osvětleného foyer, kde byla stará žena s kudrnatými vlasy a krkem přetíženým perlami. Paní Blackwaterová seděla sama na terase operní kavárny a něco si pro sebe mumlala. „Umíte si představit, jak tahle bába honí stráž do všech těch beznadějných misí? To by bylo panečku dokonalé maskování!“

Skupinka vyprskla smíchy.

Zatímco všichni dál hádali, kdo by ta tajemná Můra mohla být, popadla Rune přítelkyní nabídnutou příležitost za pačesy a vmísila se do davu s úplně novým záměrem: vyčmuchat Gideonu Sharpea.

TŘI

GIDEON

Další noc, další čarodějnice.

Gideon Sharpe přitiskl pěsti na kachličky sprchového koutu. Horká voda ho páčila do zad, zatímco prázdným pohledem sledoval krev, která mu jako inkoust stékala po kůži a točila se ve vodním víru odtoku.

Sám netušil, jestli všechna ta krev byla skutečná, nebo jen výplodem jeho představivosti. Noční můry už ho zdaleka netrápily jen ve spánku a často teď přicházely i během bdění.

Jenže tohle na žádný zlý sen nevypadalo. Dobře věděl, komu ta krev patřila. Byla stejně opravdová jako ona.

Neměl jsi je s ní nechávat samotnou.

Bratry Taskerovy bavilo neposlušchat rozkazy. A i když sám Gideon čarodějnice zrovna nemiloval, nestrpěl nepřiměřenou krutost. Když ti dva naposledy jednu z nich málem utloukli k smrti, chtěl je okamžitě vyhodit, ale nadřízení mu jasně řekli, že zmlátit čarodějnici je asi stejný prohřešek jako bít nemocemi prolezlou krysu.

A tak to násilí pokračovalo. Dnes na něj došlo zase.

A co s tím uděláš?

Gideon zavřel oči a zanořil tvář do proudu horké vody.

To vyřeším zítra.

Teď byl příliš unavený na to, aby přemýšlel, nebo se jen po-
hnul z místa. Trvalo mu celý rok, než vystopoval tuhle velmi
schopnou čarodějnici, kterou dnes dovedl do města. Hnal koně
jako zběsilý, aby ji dostal. Byl by vděčný, kdyby se minimálně
celý příští týden nemusel na sedlo ani podívat.

Jenže už souhlasil, že se sejde s Harrow, jednou z řady infor-
mátorů, dnes večer v opeře. To ona mu prozradila, kde Serafínu
hledat, a navíc měla nějaké novinky o Karmínové můře, věčném
trnu v Gideonově oku. Proto se nemohl té informace dočkat.

Myšlenka na ni mu vlila do žil novou motivaci. Promnul si
mýdlo v dlaních, vydrbal si unavené tělo, přičemž narazil na
cech vypálený do levého prsního svalu: růži s trny podobnými
čepeli nože uprostřed pŕlměsíce.

Byl to *její* cech.

I v horké sprše se Gideon zachvěl.

Nejmladší královna sestra sice možná byla mrtvá, ale po-
znamenala ho navždy.

Gideon si často říkal, že by si ten cech mohl vyříznout, aby
se zbavil poslední zatracené připomínky její existence. Jenže
i kdyby si znamení odstranil z kůže, v hlavě by mu stejně stra-
šila dál. Záblesků vzpomínek by se tím nezbavil. Noční můry
by k němu nebyly milosrdnější.

Stejně na tom nesešlo. Pokaždé když vytáhl nůž a přiložil si
jeho dokonale nabroušené ostří ke kůži, třásly se mu ruce tak
divoce, že by ten úkol stejně nezvládl pořádně provést. A tak
si ten cech zatím nechával.

To ho přivedlo k otázce, jestli obzvláště zlé čarodějnice ná-
hodou nemůžou přežít vlastní smrt, aby se vracely strašit ty,
které trápily už za života. Hned si začal přát, aby ho nic tako-
vého nikdy nenapadlo. Zastavil vodu a rozhlédl se po místnosti
plné páry. Zvenčí sem pronikal studený vzduch, z kterého se
mu zježily chlupy na nohou a předloktích.

Je mrtvá, ty hlupáku. A duchové neexistují.

Cressida snad skutečně byla mrtvá, ale po světě stále běhaly podobně nebezpečné čarodějnice. Před třemi dny pod mostem našli další zohavené tělo s otevřenou hrudí a bez krve. Gideon nepřekvapilo, že patřilo jednomu z důstojníků Krevní stráže. Jako obvykle. Tenhle měsíc už to byl třetí.

Gideon si nemohl být jistý, že v těch odpornostech má prsty Karmínová můra, ale měl silné tušení. Vraždy se totiž děly vždycky těsně předtím, než zaútočila, vysvobodila svoje chráněnký z cely a unikla navzdory stále se stahující smyčce bezpečnostních opatření. K tomu jistě potřebovala kouzla a ta se neobešla bez krve. *Čerstvé* krve.

Kdo z nás je asi na řadě teď?

Gideon si promnul dlaní obličej, setřásl si z vlasů kapky vody, popadl ručník, utřel se a raději myslel na něco jiného. Na úplně jiné místo.

Na operu.

Ano. Skvěle. Raději se duchem přenesl do opery a přípravy na brzké setkání s informatorkou zaženou děsivý chlad jeho koupelny.

Nejdřív si na zmožené tělo oblékne uniformu a nějak se dovléče na místo. Tam mu, zatímco se na jevišti bude odehrávat nějaký nanicovatý příběh, Harrow prozradí všechno, co o Můře ví. Nakonec Gideon půjde domů a v posteli vymyslí plán. Pak se – doufal, že beze snů – pořádně vyspí a ráno bude pokračovat v honu na Můru vyzbrojený čerstvými informacemi.

A tentokrát ji dopadne.

Nejdřív ale musel nějak přežít večer v opeře, což pro něj bylo ještě větší utrpení než vléct se bahnem a deštěm na koni za nějakou čarodějnici.

Jedinou útěchou mu bylo, že už stejně propásl první polovinu.

ČTYŘI

RUNE

Tady ve foyer vynikala uniforma strážce jako rudé máky na louce. Ani v pestře oděném davu ji nebylo možné přehlédnout. V žádné z nich ale zatím nevězel Gideon.

Třeba tu dnes není?

Pokud Alexův starší bratr skutečně přivezl zajatou Serafínu, možná ji ještě předává. Nebo si vzal na zbytek noci volno.

Rune se nemohla přestat v duchu ptát, jestli to byl Gideon, kdo Serafíně strhl šaty a přinutil ji stát nahou v dešti, zatímco si jeho vojáci lačně prohlíželi její tělo v naději, že objeví jizvy.

Při té myšlence stiskla čelisti.

Gideon Sharpe.

Nenáviděla ho.

Zatímco v ní hněv doutnal jako žhavé uhlíky, šikovně se proplétala davem s usměvavou, veselou tváří a společensky konverzovala o nové módě, účesech nebo *nádherných večeřích* u nové porevoluční smetánky, kterých se minulý týden účastnila. Nikde se ale nezdržela dlouho a její oči nepřestávaly hledat v davu další a další šarlatové uniformy.

Minula své obvyklé cíle: všechny, kdo měli kontakty na stráž, syny a dcery členů tribunálu, lidi, kteří se nebáli pochlubit svými konexemi na vyšších místech, a tak vždy něco nechtíc

prozradili... Jejich rozhovory šuměly vzduchem jako bzučení pylem omámených včel.

Lustry nad jejich hlavami osvětlovaly strop s vyobrazením modročerné hvězdné oblohy. Byla to jedna z maleb, která zůstala po revoluci nedotčená. Po každé straně foyer se nacházely dva salonky a podél stěn za sloupy zase diskrétní výklenky pro... setkání pokoutnějšího druhu.

Rune zamířila do salonku, kde se většinou scházeli členové stráže, když ji někdo popadl za zápěstí a odtáhl ji z davu do stínu jednoho z výklenků.

Když se na svého únosce otočila, uviděla zlatohnědé oči, které ji sledovaly zpod světlého obočí.

Všechno napětí z ní okamžitě vyprchalo.

Byl to jen Alex.

„Rune.“ Stiskl jí prsty předloktí, jak ji vedl dál do tmy. „Tváříš se, jako by ses chystala projít peklem.“

Najednou ji přepadla touha tu s ním chvilku zůstat a užívat si bezpečí jeho přítomnosti, než zase skočí po hlavě do riskantních situací.

„Co se stalo?“ zeptal se Alex.

Rune ze sebe touhu setřásla a soustředila se zase jen na svoji misi.

„Slyšel jsi Noaha? *Tvůj bratr*. To se stalo,“ odpověděla, popuzená pouhou tou myšlenkou. „Gideon se dostal k Serafíně dříve než já.“

Alex se zamračil. „Takže...“

Někde blízko se ozval sbor hlasů. Jeden z nich rozhodně patřil Laile Creedové. Rune stáhla Alexe instinktivně s sebou dál do stínu, takže se téměř dotýkali hrudí. Nedělalo jí starosti, že by je tu někdo mohl uvidět. Beztak by si všichni mysleli, že se jedná o to, z čeho ji před chvílí nařkla Verity: o tajné rande.

Bála se spíš, aby je někdo neslyšel.

Oba okamžitě utichli a počkali, až se hlasy zase vzdálí. Špička Runina nosu teď byla pouhých pár centimetrů od Alexovy brady. Jeho vůně – kůže a dubového dřeva – naplňovala vzduch. Najednou měla pocit, že se prostor mezi nimi smrskl. Hlavou jí bleskla vzpomínka na noc, kdy šla udat babičku. Alex hned spěchal do Wintersea a celou noc ji držel v náručí, zatímco hořce plakala.

„Děláš mi starosti,“ zašeptal jí do ucha.

Jeho hlas zněl jemně a opatrně, jako by Rune byla ze skla a on s ní musel nakládat s největší opatrností.

„Celé dny někoho chráníš, ale kdo pak chrání tebe?“

„No přece ty,“ zašeptala mu do dvojité klopky. „A taky Verity. A Lady.“

„Lady je jen kůň,“ namítl Alex. „A Verity riskuje stejně jako ty.“

Chtěl jí asi říct ještě něco jiného, ale přerušil je zvonek ohlašující konec přestávky. Rune se odtáhla od jeho známé, pevné postavy a vykoukla z výklenku. Ve výhledu jí sice stál sloup, přesto si všimla Lailiných černých vlasů spletených do módní vysoké koruny. Mířila zrovna ke dveřím do hlediště. Šum hovoru pomalu utichal. Za pár minut zavládne ve foyer ticho.

A Rune ještě pořád nenašla Gideonu.

Odmítala se smířit s tím, že sem dnes večer šla marně. *Potřebovala* vědět, kde Serafinu drží.

„Máš tu bratra?“ zeptala se šeptem Alexe a zkoumala vyprazdňující se foyer zrakem sokola pátrajícího po té nejvypasenější myši.

„Nevím. Už týden jsem s ním nemluvil. Proč?“

Neodpověděla. Ani nemusela. Alex dobře věděl, co se jí honí hlavou.

„Rune, ne! Můj bratr je nebezpečný.“ Vzal ji něžně za odhalené rameno, aby ji otočil k sobě. „A *hlavně* pro tebe.“

„Stejně jako pro všechny čarodějnice v nové republice.“ Opatrně se vyprostila z jeho sevření. „Teď ale ohrožuje nejvíc Serafinu. Pokud nezjistím, kde ji drží...“

Copak to nechápal? Netušila, kde teď Serafina je ani kam ji plánují odvézt. Klidně už mohla být na cestě do vězení v paláci. A pokud ano...

Nikdy ji odtamtud nedostanu. Zabijí ji stejně jako babičku.

Jakmile stráž odvezla nějakou čarodějnici do paláce, Rune už nemohla nic dělat. Do tamní věznice neproklouzla ani myš.

A pokud se mi nepodaří ji zachránit, nesplním babičce poslední přání.

S tím se nemohla smířit.

„Rune.“

„Copak mám na vybranou?“ otočila se zpět na Alexe. „Tý to za mě neuděláš.“

I přes všechnu jeho oddanost Můře a *Rune* existovala jedna hranice: jeho bratr. Alex by s ním nikdy nemanipuloval tak, jak to s Rune a Verity jinak dělal ostatním vrstevníkům. Rune ho o to požádala jen jednou. Jeho jasné zlaté oči v tu ránu pohasly a z jeho úst vyklouzla nezvykle ostrá odpověď: *Ani náhodou.* To ji od dalších proseb nadobro odradilo.

Rune věděla, že Alex Gideonovi pomohl zabít nejmladší z královen sester, Cressidu Rosebloodovou. Nikdy o tom nemluvil, jen vždycky zmínil, že to udělal pro Gideona, a pak rychle změnil téma. Rune netušila, co to znamená. Požádal ho snad Gideon, aby Cressidu zavraždil? Nebo ho dokonce *donutil*? Nebo to Alex udělal, aby bratrovi zachránil krk? To poslední by Rune připadalo divné, protože násilí v krvi měl rozhodně Gideon. Alex měl na rozdíl od bratra vřelou a laskavou povahu a zabíjením čarodějnic pohrdal. A kromě toho byl absolutně oddaný Rune.

Potíž vězela v tom, že stejně oddaný byl i Gideonovi. Někdy ho Rune dokonce podezírala, že bratrovi straní, což ale z nějakého důvodu neubralo nic na její důvěře v něj. V hloubi duše totiž věděla, že by ji Alex nikdy nezradil.

Bratra ale také ne.

Což často dávalo vzniknout hádkám.

Kdysi snad Rune Alexově sourozenecké oddanosti rozuměla. Léta před revolucí se sama snažila získat si Gideonovo uznání. Tehdy byl Alex její nejlepší kamarád, a i když Rune Gideona zatím neznala, slyšela o něm hodně vyprávět. Teď věděla, že si Alex všechny ty historky značně přibarvil, protože svého staršího bratra vysloveně zbožňoval.

Malá, naivní Rune těm povídkám nejdřív věřila. Čím víc jí o něm Alex vypravoval, tím silnější měla pocit, že Gideona zná. Netrvalo dlouho a vypěstovala si k němu něco jako zamilovanost. Proto pro ni bylo tak důležité, aby na něj při jejich prvním setkání udělala dobrý dojem.

Při zpětném pohledu to bylo celé dětinské a hloupé.

Potkali se, když bylo Rune třináct a Gideonovi patnáct. Nejenže jí odmítl stisknout ruku, ale rovnou i urazil její garderobu: šaty, které si vybrala speciálně proto, aby ho ohromila. Když Alex požádal Gideona, aby se omluvil, starší bratr arogantně odmítl.

Všechny ty hrdinské příběhy tedy lhaly. A jak! Toho dne Rune pochopila, že se na Alexe může spolehnout ve všem kromě jednoho. Zdravý úsudek o Gideonovi po něm skutečně nemohla chtít.

Gideon byl bezcitné zvíře a Rune se už nikdy nepokusila získat jeho úctu.

„Vytvořím iluzi,“ řekla tiše Alexovi a poklepala prsty na zazátkovanou lahvičku s krví schovanou v šatech. „Nebude vědět, že to jsem já.“

Až na to, že už jí zbývala jen jedna další. Když ji vypotřebuje, nebude mít do příštího měsíčního cyklu nic. A na záchranu Serafíny bude potřebovat co nejvíc krve.

Alex zavrtěl hlavou. „Ucítí z tebe magii. Gideon není jeden z těch tvých zamilovaných nápadníků, Rune. Je to...“

„Tak ho pozvu na svůj večírek.“ Kde mu bude nalévat očarované víno a pokládat spoustu nevinných otázek, které ji nakonec přece jen dovedou k odpovědím, které potřebuje.

„Večírky přímo nesnáší.“

„Tak si vymyslím něco jiného!“ sykla Rune a rozhodila netrpklivě rukama.

Potom se otočila na patě a chystala se odejít. Zastavil ji jeho přiškrcený hlas. „Už mám plné zuby toho se pořád dívat, jak se vrháš do jednoho nebezpečí za druhým.“

Zarazila se a s povzdychem upřela oči do prázdného foyer. „Tak se nekoukej.“

Nečekala na odpověď a rozhodně vykročila z výklenku.

... A rovnou do náručí rudé uniformy Krevní stráže.

PĚT

RUNE

Čelem narazila do hrudníku tvrdého jako beton. Pouhá síla jeho kroku by ji odhodila stranou, kdyby ji voják nezachytil za loket a neudržel je tak oba na nohou.

„Odpusťte...“ Rune zvedla hlavu. Pohlédla do očí tak černých a chladných jako bezedné moře.

Gideon Sharpe.

Jako by ji jeho pronikavý pohled jediným řezem otevřel a vrstvu po vrstvě sloupával masku dívky, kterou předstírala být. Jako nůž, když opatrně oloupe ochrannou slupku jablka, aby se dostal k měkké, zranitelné dužině pod ní.

Rune se zvedl žaludek. Vytrhla mu loket ze sevření a vrávoravě ustoupila. Srdce jí bušilo jako o závod. Kapitán Krevní strážce – člověk zodpovědný za víc čarodějnických poprav než kdokoli jiný v zemi – se narovnal a jeho výraz se z překvapeného zaskočení proměnil v něco temného a nečitelného.

Rune se v duchu proklínala. Karmínová můra měla důvod se před tím monstrem poděšeně krčit, ale Rune Wintersová, hloupá, povrchní dědička, na kterou si hrála, by si z Gideona Sharpea nedělala vůbec nic.

Než ale sebrala kuráž, prohlédl si ji Gideon od hlavy k patě. Síla jeho pozornosti byla jako puška mířící rovnou na srd-

ce. Zrychlil se jí tep a dech ulpíval v hrdle. Rune byla srnka a Gideon lovec. Pozorně si ji měřil, zaznamenával si do paměti každý detail a nedokonalost, aby se rozhodl, jestli je pro něj důstojnou kořistí.

Za vteřinu se zamračil a odvrátil pohled.

Očividně mu nebyla dost dobrá.

„Přijměte mou omluvu, občanko Wintersová. Já...“

Gideonův pronikavý pohled bleskl někam za Runino rame-
no, kde se z výklenku vynořil jeho mladší bratr. Při pohledu
na Alexe z něho veškerá přísná ztuhlost opadla.

Gideon obešel Rune, jako by byla nejen zklamáním, ale
rovnou někým, na koho může klidně zapomenout. „Alexi! Co
se děje? Zdá se, že máš starosti.“

„Cože? Ach,“ zavrtěl hlavou mladší bratr. „Nic mi není. To
jen to příšerné světlo tady,“ ukázal na plynové lampy na stěnách.

Gideon naklonil tázavě hlavu. Bratrova odpověď ho oči-
vidně neuspokojila.

Alex tedy rychle změnil téma. „Kdy ses vrátil?“

„Dnes večer.“

Oba bratři byli jako zrcadlový obraz toho druhého. Stejně
vysocí a pohlední, s pevnou čelistí a výrazným obočím. Jen-
že zatímco Alex zářil zlatou vřelostí jako příjemný letní den,
Gideon se svou uzavřeností a temnotou připomínal spíš zamče-
nou místnost bez oken.

Byli syny dua Sharpeových – páru milenců, kteří za vlády
čarodějnických královen začínali ve své skromné krejčovské
dílně. Jejich práce ale zaujala královny sestry, a tak byli oba
přijati do služeb rodiny Rosebloodových jako královští krej-
čí, což jim zajistilo krátkodobou slávu. Oba zemřeli v tomtéž
roce – těsně před revolucí.

Všichni z módních kruhů ale ještě teď zbožně ztichli, kdy-
koli někdo vyslovil jejich jména.

„A?“ zeptal se Alex trochu přiškrceně. „Měl jsi úspěšný lov?“

Gideon si s povzdychem pročísl vlhké vlasy. „I přes jednu nešťastnou událost ano. Tu čarodějnici jsme zatkli.“

Mluví o Serafíně!

Rune cítila, jak jí sklouzává maska bezstarostné dědičky. Stačilo si jen vzpomenout na roztrhané šaty odhozené v bahně. Smál se Gideon s ostatními, když ji svlékali? Pomyslela na krvavé X na dveřích Serafínina domku. Dobře věděla, čím krev na něj byla prolita.

Jako jelen, když ze sebe setřese ochromující strach z lovců, vyhladila Rune ve svém hlase všechny záhyby nenávisti, než promluvila. „O jakou nešťastnou událost se jedná?“

Gideon se na ni podíval, jako by ho překvapovalo, že tu ještě stojí.

Zarazil se a znovu si ji prohlédl.

Tentokrát mu Rune pátravý pohled oplátila a přejela ho očima od hlavy až k patě. Dokonale padnoucí uniforma dávala tušit, že se pod ní skrývá pevné, zdatné tělo. Žádná jemnost. Žádné lidské teplo. Jen nepoddajné svaly a síla – tělo jako nedobytná pevnost.

Měl panovačná, krutá ústa a jeho černé vlasy byly ještě zvlhlé deštěm. Nebo možná po sprše. I když asi musel být po honu na Serafínu stejně vyčerpaný jako ona, stál tu dokonale čistý a naleštěný od pistole u boku po měděné spony na holínkách. Jestlipak ze sebe smýval krev se stejnou precizností, jako kdysi jeho rodiče šili složité zdobené šaty pro královny?

Jedinou vadou na jeho jinak dokonalém zevnějšku byly klouby na pravé ruce. Opuchlé a odřené, asi jak do něčeho udeřil.

Nebo do někoho.

Rune se v žilách zpěnila krev. Protože se bála, aby jí hněv nevyčetl z očí, pohlédla na něj skrz dlouhé řasy. Dobře věděla, jaký účinek takový pohled na mladé muže má.

„Vskutku doufám, že jste při té... události nebyl raněn?“

Gideon otevřel ústa k odpovědi, ale přerušilo ho druhé zvonění ukončující přestávku.

Všichni tři si uvědomili, jak se foyer kolem nich změnilo. Bez do hovoru zabraných hloučků tu najednou zavládlo tísnivé prázdno. Lustry se zdály příliš veliké a jasné, malovaný strop velkolepější, než si jejich nevýznamné já zasloužilo.

Uvaděčka začala zhasínat plynové lampy a počastovala je popuzeným pohledem. Za dveřmi hlediště se ozvaly první tóny.

Gideon se nenechal dlouho pobízet a poodstoupil od bratra. „Na zítřejší večer jsem si zamluvil arénu. Nechceš si se mnou dát pár kol?“

„Jistě,“ kývl Alex, „moc rád.“

Než se otočil, sklouzl Gideon očima nejdřív na Alexe, potom na Rune a nakonec k výklenku, odkud se oba vynořili. Malinko pootevřel rty a oči se mu rozjasnily. Ať už ho napadlo cokoli, nechal si to pro sebe a odkráčel pryč.

Alex dlouze vydechl.

Rune v duchu zaklela. Nechala se Gideonem zastrašit a odvahy sebrala příliš pozdě, čímž promarnila šanci z něho vytáhnout potřebné informace.

Sevřela ruce v pěst. Tohle musí napravit. A rychle. Musela to stihnout do doby, než Serafínu přesunou do žaláře v paláci.

Uhladila si šaty, kyselý škleb nahradila sladkým úsměvem a chystala se vklouznout do role, kterou si za poslední dva roky dokonale osvojila. Když si toho Alex všiml, vzal ji za ruku. „Rune, ne...“

Vytrhla se mu.

„Rune.“

Když se ale vydala ze jeho bratrem, už za ní nešel. Její hedvábné boty klouzaly skoro neslyšně po mozaikové podlaze foyer. Gideon nemohl tušit, že ho někdo sleduje. Teď se jejich